

Johny

Dalibor Boubín

Ztratil se kocour. Slyší na jméno Johny. Najdete-li ho, volejte...

To by mě zajímalo, jaká kočka akceptuje lidmi přidělené jméno. Zvědavě jsem si leták prohlédl. Ostatně jsem k tomu měl mnoho příležitostí. Archy potištěného papíru s roztřepeným okrajem zdobily každý druhý sloup pouličního osvětlení. Jeden dokonce zakrýval obličej kandidáta jakési strany, jejíž program mi zůstal utajen. Navíc, kdo by chtěl volit někoho jménem Bohatý? Aby bylo korektnosti učiněno zadost, výzva k pátrání po Johnym skrývala i jinak jistě sympatické rysy politické rivalky pana zazobaného, což její šance na hlasy voličů, dle mého soudu, výrazně zvýšilo.

Z vytištěné fotografie na mě shlížela silně zdeformovaná zvířecí tvář. Přísahám, obestřel mě čirý děs. Dokonce jsem i chvíli zvažoval, nechce-li se s námi bývalý majitel podělit o radost ze svého vysvobození. Ale jak jsem tak procházel ulicí, pochopil jsem, že pravda je jiná. Práce, kterou si ten zoufalý člověk dal s výrobou a následným vylepováním podobizen svého zvířete, svědčila o bezpodmínečné lásce. Vždyť vedle tohoto kocoura by casting na krásku vyhrála i jednooká stařenka prostá většiny končetin a s hrbem na zádech. Někdo má Johnyho rád a je mu po něm smutno. Pro někoho je právě tenhle jeden konkrétní kocour tím nejkrásnějším stvořením na světě. Někomu je naprosto jedno, že zbytek lidstva při spatření jeho miláčka vřeští hrůzou. Páníčkovi se stýská a má o chlupáče strach.

Tehdy jsem si vzpomněl na křečka Redžího, kterého jsme si kdysi přinesli domů jako malinkou a roztomilou chlupatou kuličku. Děti ho milovaly stejně bezpodmínečně, jako někdo postrádá toho kočičího vydědence. A nikomu z nás nevadilo, že hlodavec, jenž obvykle v dospělém věku nepřesáhne rozměr několika centimetrů, nečekaně narostl do velikosti menšího morčete. Když

přesáhl průměrný věk svého rodu více než dvojnásobně a odešel do křeččího nebe, oplakali jsme ho doma všichni. Děti stejně jako rodiče.

Redžídžka jsme pohřbili na zahradě hned vedle Charlieho. Krásně zbarvený papoušek se od nás nikdy nenechal ochočit. Nikdy si nám nesedl na prst, nikdy nepronesl jediné slovo. Když byl nespokojený, dokázal vřestět celé hodiny a snadno tak přehlušit bušení našťvaných sousedů. Nejednou nám ostrým zobákem schopným přecvaknout bambusovou tyčku jako párátko proštípl ruku až do krve. Výměna podestýlky v kleci představovala silně adrenalinovou výzvu i pro nejtříššího chovatele. Ve svých deseti letech dostal ptačí mrtvici. Několik týdnů jsme ho co dvě hodiny ručně krmili, jezdili jsme s ním na injekce a pečovali o něj jako o jakéhokoli jiného člena rodiny. Nakonec zemřel za letu asi měsíc po té, kdy jsme si všichni oddechli, že je zase fit a zdrav. Zatímco jsem kopal na zahradě malý hrobeček, měkčily hlínu slzy.

Takže teď mi docházelo, že výzva k nalezení kocoura Johnyho, přes veškerou hrůzu, jakou jeho podobizna ve většině lidské populace jistě probouzela, je skutečným voláním o pomoc. Preventivně jsem si tedy odtrhl jeden ústřížek s telefonním číslem. Co kdyby...

Sotva jsem vešel do kanceláře, rozvibroval se mi telefon a jeho displej ozdobil nápis: skryté číslo. Obvykle tajné hovory nepřijímám. Ale jak jsem měl ještě hlavu pořád plnou domácích mazlíčků, automaticky jsem klepl na zelené tlačítko.

„Dobrý den,“ ozvalo se ve sluchátku, „hovořím, prosím, s panem ...?“

Neochotně jsem se k držení toho jména přiznal.

„Musím vám s lítostí oznámit,“ navázal neviditelný Charón, „že jsme v noci ztratili vašeho tatínka.“

„A už jste vylepili letáky?“ vylétlo ze mě.

Chodil jsem do nemocnice den co den. Každý večer během posledních šesti měsíců jsem tátu omyl, převlékl a nakrmil. Nejdřív jsem mu s jídlem jen pomáhal, ale jak ho opouštěla paměť, už bez asistence nezvládal dokonce ani ty nejzákladnější úkony. Po půl roce zkušeností s přístupem státního zdravotnického zařízení jsme usoudili, že doma mu poskytneme lepší péči v

nesrovnatelně důstojnějším prostředí. V přízemí jsme vyklidili místnost, vybavili ji polohovatelnou postelí a zásobili se hygienickými potřebami. Zbývaly dva dny. A teď mi ho ztratili.

„Prosím?“ zeptal se překvapený hlas.

„Vždyť jsem ho včera večer ještě viděl,“ chytil jsem se stébka.

Jenže najednou mi došlo, že včera jsem za ním nebyl. Poprvé za poslední měsíce. Pochopil jsem, že jim táta nikam neutekl. Ani ho nezapomněli ve výtahu. Stejně jako ho omylem nevyložili na špatné adrese jako chybně předaný balík.

„Ano,“ odkašlal si muž. „Je mi to líto. Jeho věci si vyzvedněte na oddělení do dvou dnů.“

Jednou jsem vynechal. Chvilí před tím, než jsme měli být zase spolu. Narušil jsem rytmus. Když už se nemohl spolehnout ani na zaběhnutý rituál, vzdal to. Už neměl na co čekat. A tak odešel.

Beze slova jsem zavěsil. Vyšel jsem z kanceláře a rozběhl se. Třeba se mi podaří pocitu viny utéct...

Včera to bylo pět let a já ještě pořád běžím. Občas potkám Johnyho, a tak chvíli pokračujeme bok po boku. Už se ho ani nelekám. Netuším, zda se někdy vrátil domů. Kočky tohle moc neřeší. Číslo na jeho majitele jsem stejně už dávno ztratil.

Jsem rád, že je Johny v pořádku. Někdy mě jen otráveně pozoruje z vyhřátého místa, jindy se na kus cesty připojí. Po chvíli mňoukne na rozloučenou a nechá mě s mými nesmyslnými lidskými pocity samotného. Také mu mávnu na pozdrav a závidím mu tu jeho kočičí bezstarostnost. Možná bych se od něj měl něčemu přiučit.